

I - EÚ, O NARRADOR

Disque os humanos somos animais con instinto gregario, sempre necesitados da compañía do grupo. Poida que esa sexa a razón pola que adoito levar prendida a radio do coche, na procura de que me faga compañía nas solitarias viaxes que debo realizar a miúdo por mor do meu traballo.

Cambio climático, diso é do que andaban a falar aquel día, do cambio climático. Osos polares afogando no océano Ártico por culpa da fusión da banquisa. Esa foi a noticia que tirou do

fío do nobelo; mais non tardaron os convidados no faladoiro en sacar á palestra o desxeo da Antártida, os gases de efecto invernadoiro e o quecemento global coas súas predicíbeis consecuencias. Uns pesados, medio programa enleados en discutir algo tan obvio como a diferenza entre clima e tempo atmosférico e a porfiar por cousas das que ben se vía que pouco entendían. Eu non creo en andrómenas, non trago de boas a primeiras coas trangalladas que din eses baldreus, uns falabaratos aos que nada lles importa que o clima estea a cambiar; cobran por latricar e con tal de non ficar calados soltan a primeira lilaina que lles ven á cabeza. Eu daquela, e sendo sincero, malia non dubidar das evidencias, non reflexionara dabondo sobre o tema; mais o que si que me quedou ben claro dende ese día é que o tempo anda tolo. Si, diso estou ben certo, que o vivín en carnes propias e para iso estou aquí: para contarche o que aconteceu naquela malfadada xornada e para amosarche as escenas e personaxes que comezaron a desfilar pola miña mente cando comecei a pensar no asunto.

Desculpa, lector, que prorrrompera sen permiso no espazo íntimo que é a imaxinación, que traspasara sen petar o lintel da túa porta, a porta da túa fantasía, pero sentín de súpeto a necesidade de contarche este enredo e non fun capaz de conterme. Sinto agora ser por natureza tan indeciso e non comezar antes a escribilo, en tardar tanto en poñerlles nome ás cousas e darlles voz aos personaxes que aquí interveñen para que sexas ti agora quen, a partir deles, faga seu o

exercicio da creación. Mais ti nada sabes dese tópico que atenaza os autores, a preguiza e o esforzo que nos custa poñernos diante dun folio en branco. Quizais medo fose a palabra máis axeitada, a que debería utilizar para describir esa sensación que adoito nos oprime. Podería dicir como desculpa que non era tan importante contalo, pero non me daba o corpo gardalo dentro por máis tempo. Tampouco sufras, non me achego a ti coa intención de abafarte cunha intriga pesada e aburrida; a pesar de que esa é, supoño, a intención de todo o que conta unha historia. Polo contrario, malia que o que vou relatar sexa a auténtica verdade, tampouco me importaría aparecer ante os teus ollos coma un argalleiro, ou, mellor aínda, coma un farsante, un auténtico mentireiro compulsivo, se con iso acado o meu propósito: que te deleites coa lectura desta obra.

Comezarei polo principio, que é a forma como se supón que debe ser narrada unha trama, ou polo menos ese foi de sempre o xeito clásico de facelo.

Ti non coñeciches ao Rovertó, o meu coche vello, un Rover de segunda man que mercara a bo prezo e que tanto traballo me custara pagar. Non sei moi ben se valeu a pena, pois deume problemas, como ao seu propietario orixinal, dende o primeiro día a pesar de estar case do trinque; por algo se desfaría del o moi raposo. Nada puiden facer. Cando me decatei do erro que cometera e de que o que adquirira non era precisamente unha ganga, xa estaba pagado e non houbo volta atrás. Só me

quedou, como fixen, sacarlle o máximo rendemento posíbel.

A súa posesión facía que eu fose o señorito do grupo, o único motorizado naquela época, cando non contaba aínda os vinte anos e na que ninguén da miña idade tiña coche de seu. Que traballaba para o inglés, dicíanme os amigos, dada a británica orixe do vehículo. Si, para o inglés, pero ninguén rexeitaba montar nel. Moito partido lle tiramos ao cochiño! Carrexaba con nós, un bo feixe deles, de troula en troula, unha noite e mais outra, até que o corpo estouraba de puro cansazo. As veces que nos levou á praia, sen importarme que mo enchesen de areas á volta, son incontábeis; das escapadas e as viaxes até aquí ou até máis alá que faciamos decontino hai tempo que perdín a conta. Despois medramos, ou cando menos os anos foron pasando para todos. Os amigos independizáronse, mercaron os seus propios vehículos e seguiron o seu vieiro. Nós, o Rovertó e mais eu, continuamos xuntos; rematamos os estudos e puxémonos no empeño de tentar cumprir un soño: escribir. O destino, as charlas e as presentacións de libros leváronnos a andar todo o día de arriba para abaixo, quilómetros e quilómetros en compañía, e nós tan contentos.

Todo ten a súa fin, adóitase dicir, e ao pobre carro, como aos porquiños polo San Martiño, chegoulle o día. Non foi por mor dos anos, non penses; non era tanto o vellumio e aínda tiña corda para un tempo. Tampouco pola miña forma un tanto agresiva de guiar, como estarás a supoñer ao ler isto. Cómo foi, xa que logo, preguntaraste, farto quizais da demora na

miña explicación. Ese é o problema: como dicircho e conseguir que me creas, como contarche que o pobre morreu afogado e non penses neste mesmo intre que xa, claro, e que máis? Que queres que che diga se é a mesmísima verdade? Si, tal e como o conto: afogado. Cre en min, que non te coñezo de nada e non teño motivo ningún para mentirche.

O suceso aconteceu o ano pasado, un día de primeiros de outubro, de mañanciña, atravesando a vila de C. Sabes, non? Alá, na beiramar da Fisterra. Parei, paramos, nun semáforo que está no mesmo centro da poboación e que cambiou a vermello. Foi entón cando sucedeu, cando caeu a máis grande tromba de auga que un poida imaxinar, como se unha ferverza se abrise sobre as nosas cabezas; a miña e a do Rovertto. Miña nai, que xeito de chover! Eu escapei de milagre. Uns reflexos, que xa coidaba esquecidos, acudiron na miña axuda. Tiven o tempo xusto de abrir a porta do condutor, refuxiarme nun portal que atopei aberto após dunha carreira tola e subir as escaleiras até o primeiro andar. O coitadiño do Rovertto non tivo tanta sorte. Aquela enxurrada do demo levouno con ela. Meu pobriño! Estará agora, supoño, repousando de tanta esmorga como viviu nalgún lugar do fondo da ría de C.

